

I

Громом розбита ялице,
Ген на верху, одинока,
Рідна моя ти сестрице,
Горда й висока!

Скільки пісень ти навчила
Птахів весною в розмаю!
Птахам цим вирости крила,
Світом буяють.

Ти ж осталася самотня,
З лоном, розбитим від грому...
Близька ти, сестро скорботна,
Серцю мойому.

II

Громом розбита ялице,
Ген на верху, одинока!
Рідна моя ти сестрице,
Горда й висока!

Скільки казок ти сказала
Квітам, що цвіли при тобі,
Нині самотньою стала
В тихій жалобі.

Квіти на сонці зів'яли,

Трави вода замулила.
Вколо каміння і скали,
Пустка, могила...

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «В Розтоках»](#);